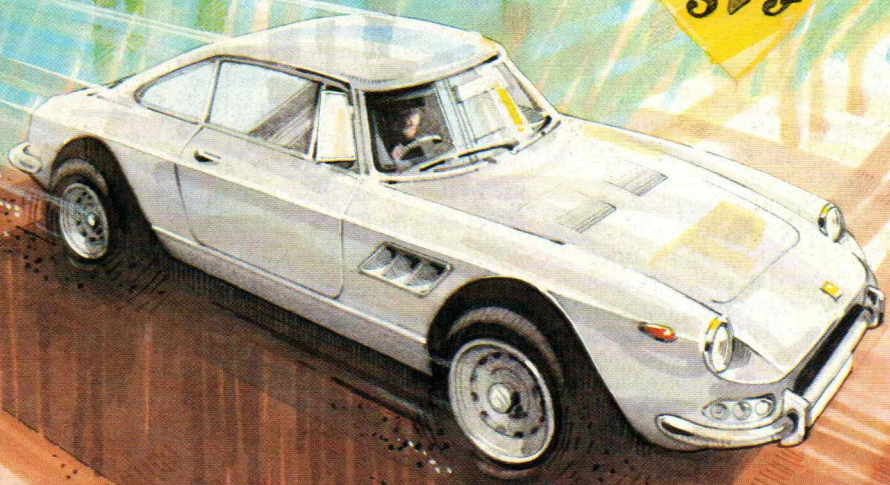
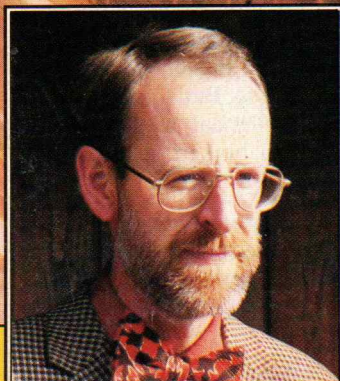

STEM

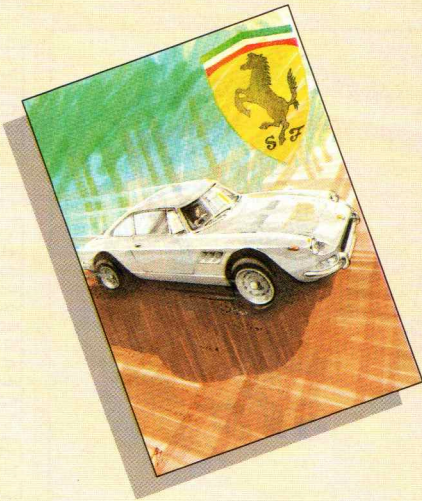
LEEF EEN GOED LEVEN
EN WEES NIEMAND
IETS SCHULDIG

MIJN FERRARI STOND OP DE EERSTE PLAATS

Mijn Ferrari stond op de eerste plaats!

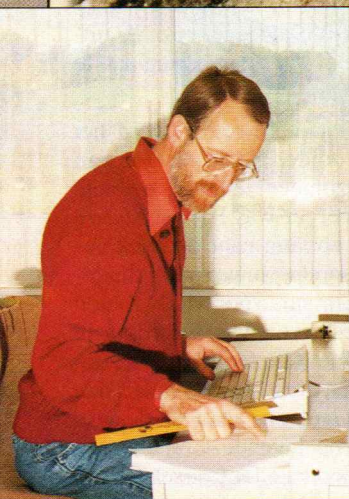
Ieder van ons leeft zijn leven in overeenstemming met wat naar zijn mening belangrijk of waardevol is. Voortdurend maken wij keuzes die onze toekomst beïnvloeden en vermoedelijk ook die van onze omgeving, om het even of dit nu onze familie, dan wel onze vrienden, collega's en burens zijn. Jonas Trachsel heeft geprobeerd aan zijn leven gestalte te geven, door op zuiver theoretische wijze alle mogelijkheden te onderzoeken. Hij leidde, naar hij meende, een bescheiden en evenwichtig leven. Wat niet wegneemt, dat hij aan iets de hoogste prioriteit toekende. Dat was zijn Ferrari. Die wagen betekende alles voor hem! Er brak echter een moment aan, dat de oppervlakkigheid van dit soort "vriendschap" hem tot het zoeken naar iets van werkelijke waarde bracht. Net zoals David Cattell, die door goklust verteerd werd, en al die anderen die in deze uitgave hun verhaal vertellen, heeft Jonas Trachsel aan iets — of liever gezegd aan iemand — anders de prioriteit in zijn leven gegeven. Aan iemand die hem kan helpen bij de beslissingen en plannen waar hij vandaag en in de toekomst mee van doen krijgt.

“Leef een goed leven, en wees niemand iets schuldig”. Dit was mijn motto. Ik was in een humanistische geest opgevoed en van de godsdienstlessen op school had ik maar een vaag geloof overgehouden. Ik wilde met niemand praten over het innerlijk conflict dat mij bezig hield, vooral ook omdat het meer gebaseerd was op gevoelens dan op intellect.

Ik voerde een constante innerlijke strijd tussen idealen en rationele verklaringen; aan de ene kant streden de ideeën van de Franse Revolutie, Darwins Evolutieer, Atheïsme en Nihilisme om de eerste plaats; anderzijds waren het die van het Christelijk geloof. Het bleek me onmogelijk deze twee kanten in mijn geest met elkaar te verzoenen. Geen van tweeën boekte ook echt de overwinning. Dit zat me zo dwars, dat zelfs mijn studieresultaten er onder leden.

Toen ik 19 jaar oud was, besloot ik eens en voor altijd een eind te maken aan mijn twijfel. Daarbij was het boek van Lessing, “Nathan de Wijze”, een grote steun. Ik aanvaardde de stelling, dat er ergens een hoger Wezen moest bestaan. Wat mij betreft mocht dit net zo goed Allah zijn, als Buddha, Jehovah of zelfs God. En ik redeneerde, dat het helemaal niet zo erg zou zijn, als ik aan het eind van mijn leven tot de ontdekking zou komen, dat ik ten onrechte een god gediend had (om het even of dit nu die van de Christenen, de Moslims, de Joden of de Buddhisten was), omdat die god helemaal niet bestond. Hoogstens zou dan blijken, dat ik mijn leven niet optimaal benut had.

Als ik dit veronderstelde Wezen niet zou volgen, en ik zou later ontdekken, dat het werkelijk bestond, dan zou het echt een

**Jonas Trachsel,
Bern,
Zwitserland**

ramp zijn. Ik modelleerde mijn leven daarom rond het motto "Leef een goed leven en wees niemand iets schuldig".

En omdat ik geheel zeker wilde zijn in mijn zelfrechtvaardiging, begon ik een zoektocht naar die ver-verwijderde, onbekende god.

De volgende 15 jaar van mijn leven werden gevuld met alles wat te doen gebruikelijk is: een universitaire opleiding tot bouwkundig ingenieur, huwelijk, gezin, een eigen huis, succesvol medevenoot in

Leef een goed leven en wees niemand iets schuldig

vaders bouwonderneming en last but not least een alles opeisende hobby (auto's, lektuur daarover, en vooral mijn Ferrari die in mijn leven de eerste plaats innam). Alles-met-mate was het motto dat niet alleen mijn eet en drinkgewoonten bepaalde; maar ook de andere zaken die mijn leven vulden. Vandaar dat ik er van overtuigd was, dat ik mijn leven goed onder controle had.

Als jongen had ik mij voorgenomen de Bijbel minstens eenmaal helemaal door te

lezen; het was tenslotte een belangrijk literair geschrift. Op een dag zocht ik dan ook mijn oude stoffige schoolbijbel op en ik begon erin te lezen. Net als bij andere boeken begon ik -uit een soort nieuwsgierigheid- met het laatste deel: De Openbaring van Johannes. Ik had ooit eens gehoord, dat dit bijbelgedeelte over de toekomst handelde. Maar toen ik een paar bladzijden gelezen had, was ik nogal teleurgesteld: ik had net zo goed een Chinees telefoonboek kunnen lezen!

In diezelfde tijd raakte mijn vrouw, Monika, bevriend met een vrouw uit een naburig dorp. Zij had kinderen die net zo oud waren als onze twee. Al gauw leerden de mannen elkaar ook kennen, en het bleek, dat Margrit en Walter een nogal vreemd stel waren. Tenminste, ze waren zo anders dan wij! Uiterlijk leken het wel een stel hippies, maar zij straalden een vreemd soort vrede, zekerheid, blijdschap en liefde uit. We waren aanvankelijk verbaasd, toen we Walters levensverhaal hoorden. Hij was ooit naar India gegaan, op zoek naar de oer-waarheid en naar drugs. Daar, in India, had hij ervaren hoe Jezus Christus de enige bleek te zijn, die een antwoord had op al zijn vragen; die hem ook van zijn drugsverslaving kon bevrijden. Met groeiende verbazing luisterden wij naar Walter, toen hij ons vertelde hoe hij -teruggekeerd uit India- zijn bruid aan de drugscultuur wist te ontfutselen. Beiden hadden ze hun leven aan Jezus toegewijd. En sindsdien leefden zij in Zijn dienst. Het verhaal had ons diep getroffen.

Ik, van mijn kant, vertelde toen mijn verhaal, en over de frustraties die het bijbellezende met zich meegebracht had. Zij deden mij de suggestie toch weer te beginnen, maar nu met het Evangelie van Johannes en de Handelingen der Apostelen.

Met een zekere vasthoudendheid nodigden Walter en Margrit ons iedere maand uit een bijeenkomst van de FGBMFI bij te wonen. Uiteindelijk, min of meer om hen tevreden te stellen, gingen we in januari

1979 met hen mee. Ik kan me in het bijzonder twee dingen van die avond goed herinneren. Het viel me bij aankomst direct op wat een "godsdienstig stel mensen" daar bijeen was. Ik keek eens om me heen om te zien of ik iemand herkende, maar voor ik het wist, had Walter ons al naar binnen geloodsd. Het tweede wat mij opviel was het feit, dat al die mensen zo van zingen hielden.

Na de meeting vroegen ze ons, hoe we het gevonden hadden. Voordat ik besefte, wat ik zei, antwoordde ik: "Ach, het is moeilijk om er na één keer al een oordeel over te geven". Dit, naar ik dacht, diplomatieke antwoord noodzaakte mij de uitnodiging voor een tweede meeting aan te nemen.

Tijdens deze chaptermeeting werd het mij zonneklaar duidelijk, dat de God van de bijbel niet zomeer één van de vele goden is. Nee, eerder was Hij dat hogere Wezen waar ik zo lang naar op zoek geweest was. De spreker maakte mij duidelijk, dat Jezus Christus voor MIJN fouten aan het kruis gestorven was, waardoor ik mij met die liefdevolle God kon verzoenen. Wij ervoeren deze boodschap als een soort schok: het leek ons alsof we de aanwezigheid van de levende God ervaren hadden! Ondanks deze fantastische ervaring en het grote offer dat Jezus gebracht had, was ik bang om God in mijn leven toe te laten voor het front van al die mensen. Bovendien was ik niet bereid om allerlei zaken los te laten in mijn leven, waarvan ik op de een of andere manier besefte dat God dit van mij vroeg.

Inwendig voelde ik mij verscheurd. Enerzijds wilde ik Jezus best zeggenschap over mijn leven geven. Aan de andere kant leken er zoveel voor mij kostbare zaken deze beslissing in de weg te staan. Ondanks mijn twijfel nam ik regelmatig deel aan de gebedssamenkomsten die door onze vrienden belegd werden. Met geduld beantwoordden ze mijn vele vragen en toonden ze begrip voor mijn angst en twij-

Van links naar rechts: Raffael, Monika, Jonas, Kasper

fel. Hun vasthoudendheid in het betonen van vriendschap, door zelfs met ons op vakantie te gaan, wierp tenslotte vrucht af: op een warme middag in Juli 1979 wijdde ik mijn leven toe aan Jezus Christus.

Terwijl de anderen aan het strand speelden, zat ik in een hoekje van onze caravan en ik bad: "Heer Jezus, hier ben ik. Neem U mij zoals ik ben. Ik ben net zo goed of slecht als een ander, maar U bent voor mij aan het kruis gestorven. Ik aanvaard Uw vergeving. Maakt U van mij een nieuw mens. Van nu af aan mag U de eerste plaats in mijn leven innemen. Ik geef ook mijn hobbies aan U, ja zelfs mijn Ferrari. Gebruikt U mij alstublieft voor Uw eer".

Het zou te ver voeren als ik u zou vertellen, wat God in antwoord op dit kinderlijk gebed heeft gedaan. Laat mij volstaan met te zeggen, dat er niets op de wereld be-

staat, dat ik voor deze bijzondere ervaring zou willen ruilen. Het viel mij zelfs niet moeilijk mijn Ferrari te verkopen, terwijl die toch zoveel voor mij betekend had. Van de ene dag op de andere zorgde God voor een koper. Monika, die al lang aan depressies leed, kwam ook tot geloof en is sindsdien van haar depressiviteit genezen. Zij straalt nu de liefde en zekerheid van God uit. Ik kan u zonder enige twijfel verklaren dat Jezus HET antwoord voor iedereen is. Hij wil Zijn onpeilbare liefde met iedereen delen die maar Zijn uitnodiging daartoe wil aanvaarden.

Jonas Trachsel is Vice-Voorzitter van het Nationale Comité van de FGBMFI in Zwitserland. Hij is ook verantwoordelijk voor de verspreiding van STEM. Jonas en zijn vrouw Monika hebben twee kinderen: Raffael en Kasper.

DE JUISTE PERSOON

**Laszlo en Erica Banfi,
Budapest, Hongarije**

EERICA: Mijn vader was alcoholist en daardoor erg agressief; hij maakte het ons erg moeilijk. Om aan deze situatie te ontvluchten, probeerde ik zo weinig mogelijk thuis te zijn. Als ik disco's bezocht, kwam ik met slecht gezelschap in aanraking. En toch was ik op zoek naar vrede en geluk, wat ik bij vrienden -en dan in het bijzonder bij jongens- meende te kunnen vinden. Helaas liep het steeds weer op een teleurstelling uit.

Doordat ik zag hoe mijn ouders leefden, was ik bang om te trouwen. Daarom probeerde ik zoveel mogelijk jongens te leren kennen, om er maar zeker van te zijn dat ik de ware Jacob zou treffen. Maar helaas...

Toen ik 16 jaar was, kwam ik in contact met een Christelijk gezin bij ons uit de buurt; zij vertelden mij over hun geloof en ook dat Jezus mijn problemen kon oplossen. Toen ze op een dag met mij gingen bidden, begon ik plotseling te huilen. Even later was het, alsof ik Gods liefde om mij heen voelde. Die dag ben ik begonnen de Bijbel te lezen; ook ging ik met die mensen mee naar de kerk. Een hele boel jongelui bezochten de diensten, en omdat ze zo vrolijk waren, wist ik dat ik goed terecht gekomen was.

Niet lang daarna begreep ik, dat Jezus eigenlijk de enige is, die de juiste man voor mij zou kunnen vinden. Het gevolg daarvan

was, dat ik het met mijn vriend uitmaakte. Hij begreep niet, wat er met mij aan de hand was, en daarom nodigde ik hem maar uit om met me mee naar die kerk te gaan. Ik vertelde hem over Jezus, maar intussen wist ik gewoon, dat hij niet mijn man zou worden. Een paar weken later ontmoette ik een jonge Christen.

LASZLO: Ik was net 4 toen mijn ouders gingen scheiden. Nog geen jaar later trouwde mijn moeder een andere man, die alcoholist bleek te zijn. Hij was reuze vriendelijk en zorgzaam, behalve wanneer hij onder invloed was.

Toen ik 9 was, deed ik mee met een stel jongens die voor het merendeel een jaar of vier ouder waren dan ik. Ik begon daardoor al vroeg te roken en te drinken. We vormden een kleine jeugdbende die de meisjes achterna zat, en om maar mee te tellen, stal ik geld uit mijn stiefvaders broekzak, als hij weer eens dronken was. Aanvankelijk dacht hij, dat hij in het café bestolen was; vervolgens begon hij mijn moeder te verdenken. Enige tijd later liet hij zich van haar scheiden, maar toch bleef hij bij ons in huis wonen, omdat dit hun beider eigendom was. Uiteindelijk kwamen ze tot de ontdekking dat ik degene was die het geld gestolen had. Zonder succes overigens, probeerden ze mij van verdere diefstal te weerhouden.

Toentertijd woonde mijn grootvader ook bij ons in. Hij vertelde mij vaak over Jezus

Christus. Ik dacht dat Jezus er alleen maar was voor oude mensen en voor probleemgevallen. En omdat ik altijd mijn eigen boontjes wilde doppen, meende ik dat ik God niet nodig had.

Op een dag werd er 'familieberaad' gehouden. Daarbij kwamen mijn moeder, mijn stiefvader en mijn grootvader tot de conclusie dat ze mij beter naar een opvoedingstehuis konden sturen, omdat ze mij niet van het stelen konden afhouden. Het leek me een jeugdgevangenis, en dat maakte me echt bang. Ik zag wel, dat ze het meenden en inmiddels al inlichtingen hadden ingewonnen.

De situatie leek zo hopeloos, dat ik besloot zelfmoord te plegen. Ik bleek daarvoor echter niet de moed te hebben. Bovendien herinnerde ik me een tractaatje dat ik ooit eens van mijn grootvader gekregen had. Ik zocht het op en ging het, vol interesse, lezen. Het eindigde met een kort gebed, dat ik toen maar heb na-gebeden. Ik bad, dat ik mijn leven aan Jezus wilde toewijden en ik vroeg Hem vergeving voor alles wat ik misdaan had. Ook vroeg ik Hem om mij te veranderen. Het gevolg van dit gebed was, dat ik begon te huilen en ditmaal in mijn eigen woorden tot God begon te spreken. Naderhand ontdekte ik dat dit anderhalf uur geduurd heeft en ik me na afloop een vrij man voelde.

Toen mijn grootvader die avond thuis kwam, heb ik hem alles verteld. Alweer moest ik huilen (en mijn grootvader ook!) Hij sloeg zijn arm om me heen en ging voor mij bidden. Dit alles had tot gevolg, dat ik naar de kerk ging en sindsdien ook nooit meer iets met die jeugdbende van doen heb gehad.

Ik maakte er een gewoonte van's morgens vroeg op te staan om te bidden en in mijn Bijbel te lezen. Die zomer ontving ik de Doop in de Heilige Geest: Ik was op een gegeven moment de Heer aan het prijzen, toen ik plotseling een tintelend gevoel in mijn vingers en armen kreeg. Even later doortrok het mijn hele lichaam en van dat ogenblik af begon ik de Bijbel veel beter te begrijpen. Toen ook kon ik over mijn geloof in Jezus Christus met anderen praten.

Een jaar of vier later stond een meisje aan het einde van een kerkdienst op om te ver-

tellen wat Jezus voor haar gedaan had. Het was een knap meisje, dat bovendien de moed toonde om dit zo maar in de gemeente te zeggen. Een paar weken later gingen we voor het eerst met elkaar uit!

ERICA: Toen Laszlo mij voor het eerst zoende, besepte ik dat hij het echt meende. Ik wilde echter wel de zekerheid hebben, dat hij de juiste man voor mij zou zijn. Ik zei hem daarom, dat we voorlopig alleen maar goede vrienden zouden zijn en om Gods leiding moesten bidden. Ik heb dat een paar maanden achtereen gedaan.

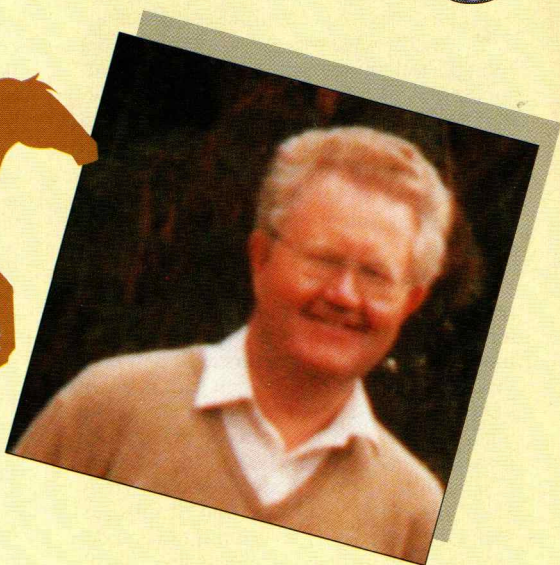
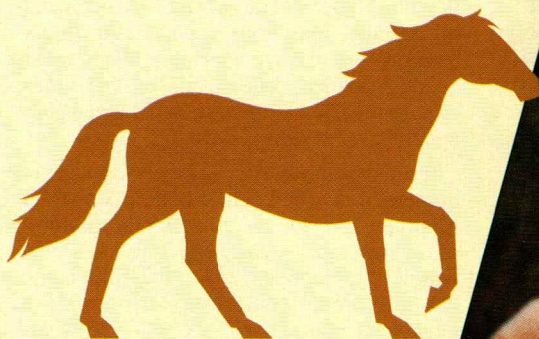
In een droom zag ik Laszlo; hij was aan het bidden en ik stond achter hem. Toen stond hij op en zei: "De Heer heeft Zijn toestemming gegeven". Toen werd ik wakker. Wat was ik blij! Hoewel... ik was eigenlijk bang, dat deze droom voortkwam uit mijn eigen gevoelens voor Laszlo. Ik wilde -alweer- voor de volle 100% zeker zijn dat hij mijn man moest worden. Het duurde nog vier maanden voordat de Heer mij d.m.v. een Bijbelvers zei, dat het Laszlo was en niemand anders. Toch heeft het nog drie jaar geduurd voordat we konden trouwen.

LASZLO: Ik houd enorm veel van mijn vrouw en we dienen samen de Heer. We hebben nu twee kinderen. Toen ik me voor de FGBMFI wilde inzetten, hebben we daar samen voor gebeden. Beiden kwamen we tot de conclusie dat dit het was wat God voor ons wilde. Het is voor mij erg belangrijk te weten, dat Erica voor 100% achter mij staat.

ERICA: We zijn nu 11 jaar getrouwd en ik kan oprecht getuigen dat God je de beste man kan geven als maar mogelijk is, indien je bereid bent de keuze aan Hem over te laten. We kennen dan ook geen huwelijksproblemen en als er uitdagingen zijn, brengen we ze samen voor de Heer. Ik heb alles wat een huwelijk kan geven: vreugde en vrede.

Laszlo Banfi is Manager voor Buitenlandse Handel van de META TRADE CY. in Budapest, Hongarije. Ook is hij een van de Nationale Directeuren van de FGBMFI in Hongarije. Zijn vrouw, Erica, heeft een kleine boutique. Ze hebben twee kinderen: Szilvia (9j.) en Robert (6j.).

Gokverslaving

**David Cattell,
Leicester, Engeland**

Eigenlijk is het al in 1957, na afloop van het voetbalseizoen, begonnen. Vrienden hadden me toen uitgenodigd om eens mee te gaan naar de paardenraces. Al gauw raakte ik daar zo aan verslinderd, dat ik soms viermaal per dag naar een bookmaker ging om te wedden. Als we op vakantie waren, moest en zou ik de laatste dag nog even langs de kantoorjes van de bookmakers om te zien of ik misschien iets gewonnen had. Mijn vrouw moet toen wel gedacht hebben; dat ik meer van wedden dan van haar hield. In ieder geval heb ik haar toen heel wat narigheid bezorgd.

Na een ziekbed van twee jaar stierf mijn vrouw Pat aan kanker. Dat gebeurde in februari 1982. Tien weken later stortte mijn wereld compleet in elkaar. Ik had tevoren van alles geprobeerd om uit een zware depressie te geraken, en nu was ik werkelijk ten einde raad.

Mijn zus, Molly, sprak in die tijd vaak met mij over haar geloof in Jezus. Tot dan toe had ik het altijd afgedaan als 'onzin', 'flauwe kul', maar door de toestand waarin ik verkeerde, besloot ik met haar mee naar de kerk te gaan.

Wel, dat deed me niets! Na afloop van de dienst ging ik met Molly op bezoek bij een stel vrienden van haar. Nadat we een tijdje gebabbeld hadden, nam het gesprek een wending en ik vertelde hun, dat ik niet wist hoe ik zou moeten bidden. Ze hebben toen voor mij gebeden, en toen ik nadien naar huis ging, voelde ik een vreemd soort warmte in mijn binnenste, waarvan ik nu zeg, dat dit alleen maar de Heilige Geest geweest kan zijn. Voordien had ik altijd een kil gevoel met mij mee gedragen.

De volgende maandag ging ik zoals gebruikelijk, weer naar het bookmakerskantoor om een paar weddenschappen te plaatsen. Maar toen ik er eenmaal was, inde ik alleen maar mijn winst van de vorige weddenschappen. Ik voelde geen innerlijke drang voor een nieuwe gok.

Dit alles is inmiddels 8 jaar geleden gebeurd en sindsdien heb ik nooit meer gegokt. Een maand na deze gebeurtenis heb ik mijn leven aan Jezus Christus toegewijd tijdens een gebedsbijeenkomst in de buurt. God is sindsdien een actieve rol in mijn bestaan gaan spelen, en ik zou Jezus nog voor geen miljoen gulden winst weer willen opgeven! □

MIJN TWEEDE KANS

*Joe Frame,
Renfrewshire, Schotland*

De mensen van onze kerk mochten me niet en moesten me niet, dacht ik als kind. Deze gedachte heb ik lang met me meedragen, met gevolg dat ik alleen maar bittere gevoelens tegenover kerk-gangers koesterde. Drie jaar na ons trouwen kreeg Pauline ons eerste kind, Gary. Tien maanden later kreeg hij last van een onbekende virusinfectie. Volgens de doktoren had hij maar een geringe kans op herstel. Ze kenden maar één soortgelijk geval, en dat had zich 25 jaar eerder in ons land voorgedaan.

Ik was opgegroeid tot een harde, emotioneloze man. Ik wilde dan ook niet, dat ook maar iemand mijn emoties zou zien toen ik met Gary's ziekte geconfronteerd werd. Inwendig huilde ik echter en ik heb toen zelfs in stilte tot God gebeden en gevraagd of Hij ons zoontje wilde behouden. Toen Gary 9 weken later uit het ziekenhuis kwam, dacht ik niet meer aan mijn gebeden en schreef zijn genezing toe aan 'geluk'. In de volgende twee jaren werd ik tweemaal ontslagen uit mijn baan als electricien, en daarom besloot ik van baan te veranderen: ik werd taxichauffeur.

Vier maanden later belde mijn schoonmoeder me op. Zij lag wegens een vervorderde vorm van kanker in een zie-

Het Ongeluk

kenhuis in Glasgow. Maar nu vertelde ze mij, dat mijn schoonvader, die naar wij meenden kernegezond was, twee uur tevoren in coma naar het ziekenhuis was gebracht. De volgende morgen overleed hij aan een tumor.

Mijn werk gaf me de gelegenheid overdag voor mijn schoonmoeder te zorgen en 's avonds te werken. Mijn zwager, John Greenwood, was kort tevoren Christen geworden en sprak voortdurend met mij over God. Ik had echter geen tijd voor Christenen, en wist eigenlijk ook niet wat ik van zijn verhalen moest denken. Volgens mij was hij terecht gekomen bij een of ander groepje religieuze fanaten -ze noemden zich de FGBMFI- en ik deed er alles aan niet over dit onderwerp te praten.

Op 1 oktober 1982 ving 's middags om 4 uur mijn dienst aan. Het was die avond afschuwelijk weer. Het had de hele dag al geregend, met gevolg dat de straten blank stonden. 's Avonds om tien voor

tien reed ik heuvel-afwaarts in de richting van het centrum. Onderaan de heuvel moest ik remmen, maar er gebeurde niets! Mijn taxi slipte een rotonde op en sleurde in zijn vaart een ijzeren hek met zich mee. Ik sloeg over de kop en de auto kwam op z'n dak terecht. Alle gevoel

nagelaten met mijn gezin te doen. Ik was vaak driftig geweest, aggressief, en ik had meestal slechts aan mijzelf gedacht. Ik riep daarom uit naar God en vroeg Hem om vergeving: "Alstublieft God, Neemt U me nog niet weg van hier. Geeft U mij a.u.b. een tweede kans,

Joe Frame met zijn Familie

was uit mijn lichaam verdwenen. Dieselolie lekte de wagen binnen en ik was niet in staat de motor af te zetten. Ik dacht dat dit voor mij het einde van mijn leven betekende, ook al omdat ik allerlei flitsen van voorbije gebeurtenissen aan mijn geest voorbij zag flitsen.

Ik dacht opeens aan alle dingen die ik verkeerd had gedaan en aan wat ik had

zodat ik nog kan veranderen". Twee agenten en een andere taxichauffeur slaagden erin mij uit het wrak te bevrijden. Ik werd naar het ziekenhuis gebracht, en na afloop van het onderzoek waren politie, artsen en journalisten het erover eens, dat het een wonder was dat ik dit ongeluk overleefd had: een dubbele bekkenbreuk, een gebroken borst-

been, een breuk onderin de wervelkolom en inwendige verwondingen!!!

Tien maanden lang leed ik aan constante pijnen die alleen met pijnstillers enigszins onderdrukt konden worden. John vertelde me, dat Christenvrienden voortdurend voor mij baden en geloofden dat ik volledig zou herstellen.

Zelf had ik daar alle vertrouwen in verloren, maar John zei mij dat God hem a.h.w. had laten zien dat ik aan het eind van de maand weer aan het werk zou zijn. Da's onmogelijk, dacht ik. Maar drie weken later gebeurde het onmogelijke en kreeg ik een baan aangeboden! Men verlangde wel van mij, dat ik me eerst medisch zou laten keuren, en wat bleek? 100% fit!!!

Een paar weken later heb ik mijn leven geheel in handen van Jezus Christus gegeven. God heeft toen mijn verbittering, mijn boosheid, mijn drift weggenomen en mij daarvoor in de plaats liefde, vrede en blijdschap gegeven. Toch had ik het gevoel, dat ik nog iets miste. Ik vroeg daarom aan John of hij met mij wilde bidden om de Doop in de Heilige Geest. Daarna is er pas echt een en ander gebeurd.

Al gauw leerde mijn hele gezin Jezus op een persoonlijke manier kennen. Allen ontvingen ook de Doop in de Heilige Geest. Al vijf jaar leed Pauline aan arthritis. Ze had constant pijn en had te horen gekregen "dat ze er maar mee moest leven". Ik heb haar toen meegenomen naar een bijeenkomst van de FGBMFI en daar hebben we voor haar herstel gebeden. Binnen drie maanden was ze helemaal genezen.

Mijn jongste zoon, Paul, had een dubbele hernia, waarvoor een operatie noodzakelijk was. Ook voor hem hebben we gebeden, en toen Pauline hem vervolgens naar het ziekenhuis bracht voor onderzoek konden ze niets vinden! God had hem genezen. Tegelijkertijd werd Paul genezen van een onregelmatige hartslag, waarvoor hij altijd een monitor had.

De Heer God heeft mij bevrijd en mij de tweede kans gegeven waar ik Hem om gevraagd had. Is dat niet geweldig?!

Joe Frame is Vice-voorzitter van het Renfrewshire Chapter van de FGBMFI. Hij en zijn vrouw Pauline hebben twee zoons. Gary (16j.) en Paul (13j.)

DE DOOP IN DE HEILIGE GEEST

De doop in de Heilige Geest is een Bijbelse ervaring die beloofd is aan de volgers van Jezus Christus. Het doel is de ontvanger te begiftigen met de kracht en gezag om de wil van God te doen en om een getuige te zijn (Hand.1:8)

In Hand.2:4 zien we dat de Doop gepaard gaat met "het spreken in tongen" wanneer de Heilige Geest zich manifesteert. Het is niet alleen voor een elite groep van mensen, maar voor iedereen die Jezus in zijn leven heeft aangenomen. (Joh.1:12)

Voor verdere informatie, bevelen we u de volgende boeken aan: "Ze spreken met andere tongen" door John Sherrill, en "Negen uur in de ochtend" door Dennis Bennett.

Het tijdschrift STEM van de Volle Evangelie Zakenlieden wordt elke twee maanden uitgegeven door de FGBMFI, een wereldwijde evangelische gemeenschap van christen-zakenlieden. Het internationale kantoor voor Europa is gevestigd aan de Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België. Alle rechten voorbehouden.

in Nederland

AMSTERDAM

Bijeenkomsten in Restaurant MARCANTI te Amsterdam, iedere 2de dinsdag v.d. maand.
President: K.L.M. Koopmans
Tel: 02975/62264

AMERSFOORT

Bijeenkomst iedere 2de maandag van de maand in Rest. SCHEP te Hoevelaken
President: Ruud van Ginkel
Tel: 03494/59259

DELFT

Bijeenkomst iedere laatste maandag van de maand in Motel Hoornwijk te Rijswijk
President Harry Duynisveld
Tel: 01749/46873

DEN HAAG (ned.talig)

Bijeenkomst iedere 3de dinsdag van de maand in Rest.De Gouden Leeuw te Voorschoten.
President J. van Bijsterveld
Tel: 070/3253184

DEN HAAG (eng.talig)

Informatie:
A. van Duivendijk
Tel: 070/836616

DRECHTSTREEK

Bijeenkomst iedere 2de maandag van de maand in Hotel Papendrecht, te Papendrecht
President Martin de Haan
Tel: 078/10.36.40

ZOETERMEER

Bijeenkomst iedere laatste maandagavond van de maand in het BARON HOTEL, Boerhaavelaanwijk 13
Voorzitter: H.N. Dijkshoorn
Tel: 01736-93634

ZUID-LIMBURG

Voor informatie:
President George Girdler
Tel: 04492/5531

EINDHOVEN

Bijeenkomst in Motel Eindhoven iedere eerste maandag van de maand.
President H.van Dingstee
Tel: 04990/72521

GRONINGEN/ASSEN

Bijeenkomst iedere 3e maandag van de maand in Postiljon Motel te Haren.
President Wim Breedveld
Tel: 05939/674

HOOGVEEEN

Voor informatie:
President Wim Breedveld
Tel: 05939/674

HEERENVEEN

Bijeenkomsten Postiljon Motel Heerenveen eerste maandag van de maand
President Joh. Bolt
Tel: 058/157000

ROTTERDAM

Bijeenkomst iedere laatste dinsdag van de maand in Rest. Plaswijk te Rotterdam.
President Joh. Hoogendoorn
Tel: 01727/17527

UTRECHT

Informatie bij President: Herman van Eijck
Tel: 03465/65572

in België

ARLON (franstalig)
Responsable, 051/27.76.00

ANTWERPEN

voor informatie:
Voorzitter: Leo Van Gulck
Pater Damiaanstraat, 67
B-2610 Wilrijk
Tel: 03/440.28.47

BRUSSEL (nederl.talig)

Voorzitter: Guido Hoedemaeckers
Bilzensteenweg 468
3700 Rixingen - Tongeren
Tel: 012/26.36.70

BRUSSELS (eng.talig)

Tim Chapman, 02/734.20.77

BRUXELLES (franstalig)

K. Kumapley, 02/762.83.00

CHARLEROI (franstalig)

Jean Leroy, 071/84.49.25

IZEGEM

Voorzitter: Rik Van Neste
Marktstraat 40
8700 Izegem
Tel: 051/30.69.83

KORTRIJK

Voorzitter: Frans Van de Kerckhove
Zwaluwenlaan 1
8500 Kortrijk
Tel: 056/22.00.20

MONS (franstalig)

Jean Pautout, 065/66.61.65

SAINT-VITH (duitsstalig)

Arno Bourgraff, 00.352/808.128

Nationaal bestuur Nederland: I. Havenaar (voorzitter), M.de Haan (penningmeester), W. Breedveld.
Administratie en distributie: Jan de Jong, Rubensstraat 22, 3351 JV Papendrecht. Tel: 078-152725
Bankrekening: 56.95.01.245 ten name van F.G.B.M.F.I. Nederland, Papendrecht.
Postgiro: 187344 ten name van F.G.B.M.F.I. Nederland, Papendrecht.

**DE INTERNATIONALE GEMEENSCHAP
VAN VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN**

Stichter en President: Demos Shakarian

Europese Vice-President: James Winter

Voorzitter Nat. bestuur België: Marc den Haerynck – Tel. 03/887.72.32

Nationaal directeur Nederland: Izaäk Havenaar – Tel.03242/3033 & 03242/1233

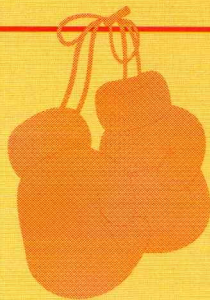
Internationaal kantoor voor Europa: Mechelse steenweg 30, B-3000 Leuven,

België, Tel: 016/20.79.44 – Fax: 016/20.79.31. Coördinator voor de Europese

Chapters: Bob Spilman – Hoofdredakteur voor Europa: Blair Scott –

Productie-assistent: Donato Anzalone.

Op de vuist met de Zwaargewichten

**Gene M. Ellerbee,
Californië, Verenigde Staten**

Het enige wat voor mij telde was SUCCES en dat meende ik als sportman te kunnen bereiken. Wat een macht en respect verwierf je daarmee! Geweldig! Helaas, een roemvol leven duurt maar even. Wie van u herinnert zich nog wie in 1964 Olympisch kampioen zwaargewicht werd?

Volgens mij maakte ik in dat jaar een goede kans de VS te mogen vertegenwoordigen in die gewichtscategorie. Dit moest via een aantal voorronden beslist worden. Wel, toen het zover was, had ik me er goed op voorbereid. Ik had al eerder tegen drie van mijn mededingers gebokst; tweemaal had ik de overwinning behaald.

Ik bekeek mijn tegenstander eens van onder tot boven en meende dat ik snel een eind aan het gevecht zou kunnen maken. Hij was een lange kerel uit Utah van zo'n 100 kg. Toen we midden in de ring de laatste instructies ontvingen, kon ik zijn hart onder zijn huid zien bonzen. Ik dacht: "Die vent is hartstikke bang!"

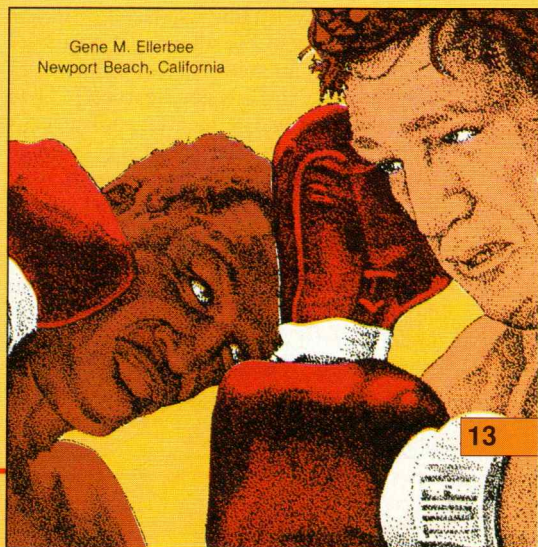
Het volgende dat ik me kan herinneren, was het lawaai van een stel mensen om me heen. Ik hoorde iemand zeggen: "Haal zijn mondbeschermer er uit, anders stikt ie erin". Hun stemmen klonken alsof ik in een hol zat. Mijn eerste gedachte was: "Ik heb hem waarschijnlijk flink geraakt". Toen zag ik

vaag een aantal schimmige gezichten, maar het drong niet echt tot me door, totdat ik opeens besepte, dat ze op mij neer keken!

Daar lag ik, midden in de ring, op mijn rug. Die vent had me 17 seconden na de eerste bel al neer geslagen. Daarmee was mijn Olympische droom vervlogen. Een kort verslagje op de sportpagina vermeldde slechts: "Gene Ellerbee neer na 17 seconden!". Deze nederlaag betekende voor mij een geweldige klap. Voor het eerst kreeg ik in de gaten dat ik kwetsbaar was.

Ik was, zoals dat heet, Godvrezend opgevoed. Het gevolg daarvan was, dat ik erg wettisch leefde. Zo geloofde ik dat het eten van een sandwich-met-worst op vrijdag me rechtstreeks naar de hel zou voeren. Ik meende dat er maar één manier was om dit

Gene M. Ellerbee
Newport Beach, California

laatste te vermijden: priester worden, want priesters waren de enigen die zeker in de hemel kwamen. Ik bleef echter niet lang op het seminarium, omdat ik al gauw in de gaten kreeg, dat ik de vereiste geloften nooit zou kunnen houden. Ik wilde een gezin stichten, vrouw en kinderen hebben. Wel, als ik dan toch niet in de hemel kwam, kon ik net zo goed hier en nu de bloemetjes buiten zetten.

Op een dag, nu 12 1/2 jaar geleden, kwam ik thuis van mijn werk en Jo Beverly, mijn vrouw deed open. We waren toen al 15 jaar getrouwd, maar ik zag iets aan haar, dat ik tevoren nog nooit gezien had. Ik werd om 3 uur's nachts wakker en merkte, dat ze mij lag aan te kijken. En toen ik de volgende nacht weer wakker werd, merkte ik dat ze lag te mompelen of zo iets. Ik dacht: "Dit wordt een beetje vreemd. Misschien komt ze, na zes kinderen, een beetje vroeg in de overgang".

Toen ik de volgende dag van mijn werk thuis kwam, trof ik een aantal vrouwen aan, die stuk voor stuk glimlachten. Iets in hun oogopslag leek op dat wat ik eerder bij Jo Beverly gezien had. Toen ze weg waren, meende ik het maar rechtstreeks aan haar te moeten vragen: "Jo, wat is er met je aan de hand?" "Goddank dat je het vraagt", was haar antwoord.

Ze keek me recht aan en zei: 'Gene, ik heb een persoonlijke ontmoeting met Jezus gehad en mijn leven a.h.w. aan Hem overgegeven.' "Het bleek, dat zij, omdat ze in geschiedenis geïnteresseerd was, deelgenomen had aan een Bijbelstudiegroep in onze buurt. En daar had ze haar leven aan Jezus gegeven, zoals zij dat noemde. De enige gedachte die door mij heen schoot was: "Hou je kalm; het zal zo'n vaart niet lopen'. Dat krijgen wij, bokkers, altijd te horen; als je klappen krijgt, gebruik dan je verstand. Maar er kwam geen verandering in haar situatie. Integendeel, het werd me steeds duidelijker dat dit iets blijvends was. Ik zei haar daarom: "Okay, tot nu toe hadden we een prima huwelijk; vergooi dat nou niet! Je kunt gerust je gang gaan, maar laat mij als-jeblijft met rust".

Op een dag maakte ik de vergissing haar te zeggen, dat ik toch wel eens wilde weten waar zij nou mee bezig was. Ik kende in mijn omgeving geen enkele man die zich Christen noemde, en ik wilde vanzelfsprekend niet de enige zijn. Voor mijn vrouw en haar groepje werd dit HET onderwerp van gebed.

Op een dag gingen we naar Colorado om daar met vrienden te skiën. Een kwam er met een privévliegtuig naartoe uit San Francisco. Tijdens zijn opleiding aan de Air Force Academy had hij American football gespeeld; daarna had hij als piloot van een straaljager dienst gedaan en nu was hij directeur van een investeringsmaatschappij: een echte kerel!

Toen we hout stonden te hakken voor de open haard, zei hij opeens: "Gene, sinds ik je voor het laatst gezien heb, is er iets met me gebeurd. Ik heb Jezus persoonlijk leren kennen". Voor ik het wist, flapte ik eruit: "Wat voor de Duivel heeft dat te betekenen?" Hij antwoordde: "Dat wil zeggen dat ik een wedergeboren Christen ben". En ik moest drie dagen lang aanhoren wat hij en zijn vrouw over hun geloof te vertellen hadden; ik was blij dat ze weggingen.

Daarna kwam een andere bekende, uit Denver, ons opzoeken. Was ik even blij, dat we tenminste weer met normale mensen van doen hadden. Hij was eigenaar van een groot advocatenkantoor, waaraan 21 juristen verbonden waren. Ondanks het feit dat hij pas 38 was, bezat hij een geweldig buitenhuis als tweede woning. Toen hij uit zijn terreinwagen sprong, zei ik: "Hé Bob, wat is er met jou gebeurd?" Hij antwoordde: "Jezus Christus!"

En hij vervolgde: "Weet je niet, dat je Jezus nodig hebt? Je moet al die rommel uit je leven wegdoen". "Wat voor rommel?" vroeg ik. "En wat zou je zeggen van al die rommel in je eigen leven?" Hij gaf me een simpel antwoord: "Jezus heeft dat allemaal weggenomen". Het leek wel of hij om het half uur zei: "Kom joh, laten we bidden. Als je een vent bent, dan aanvaard je Jezus Christus!"

De dag na onze thuiskomst moest ik op reis. Jo vroeg me om voor onderweg het boek "Van Kramp Naar Kracht" van Merlin

Carothers mee te nemen. Naarmate ik er verder in las, voelde ik me ongemakkelijker. Toen ik het op weg naar huis in het vliegtuig zat te lezen, kwam er een keurig geklede heer naar mij toe en deze vroeg me of hij naast me mocht zitten. "Als u dat graag wilt, ga uw gang".

Even later begon hij over dat boek te praten en zo raakten we in gesprek. Hij noemde nog een paar titels van boeken die ik, volgens hem, ook moest lezen. Toen hij de titels voor mij opschreef, vroeg ik hem: "Hebt u ze zelf allemaal gelezen?" "Ja", luidde zijn antwoord, "Ik heb de meeste zelf geschreven. Mijn naam is Dale Moody". En toen verklaarde hij mij Jezus op zo'n rustige, uitgebalanceerde, begrijpelijke manier, dat ik daar -op 13 km hoogte- niets anders wist te zeggen als: "Mijn God, het is echt zo!" Een moment later kreeg ik een hoogrode kleur, een brok in mijn keel, en ik dacht dat ik zo kon gaan huilen.

Toen ik thuiskwam, zei ik tegen Jo: "Ik wil graag even alleen zijn". En het was 3 uur's nachts, dat ik me realiseerde dat ik hier persoonlijk met God over moest praten. Alleen, ik wist niet hoe. Ik liep de badkamer in en zei: "God, ik weet dat U bestaat, en ik weet ook, dat U Jezus naar deze wereld gestuurd hebt om mijn zonden weg te nemen. Vergeeft U mij alstublieft al het verkeerde dat ik heb gedaan, en Jezus, wilt u in mijn leven komen". Het was alsof ik diep in mij de woorden hoorde: "Welkom thuis, zoon". En toen pas kwam er dat gevoel van zekerheid over mij dat ik naar de hemel zou gaan.

Toen ik het de volgende morgen aan Jo vertelde, was ze in alle staten. En toen ik's avonds van mijn werk thuis kwam, gaf ze me een zak met allerlei cadeaus, waaronder een Bijbel waar mijn naam op stond. Een

Gene Ellerbe

week later ontving ik in een hotelkamer in Florida de Doop in de Heilige Geest. Ik was daar n.l. op mijn knieën gegaan, en ik had gezegd: "Here Jezus, ik wil alles doen wat U zegt, als U mij met Uw Geest wilt dopen."

In de Bijbel belooft God ons, dat Hij ons na deze ervaring de kracht wil geven om ons geloof met anderen te delen. In zijn kracht kunnen we boze geesten verdrijven, en autoriteit uitoefenen over de wereldse invloeden die onze kinderen belagen.

Ik heb de beslissing genomen. Ik wil Jezus volgen. Ik weiger daarbij achterom te kijken, of het met betrekking tot zijn opdracht kalm aan te doen. Vandaag de dag leef ik uit geloof, ben ik in staat door Jezus van anderen te houden en door zijn kracht te werken. Mij breng je hier niet van af. Ik weet waar ik heen ga: op naar de hemel!

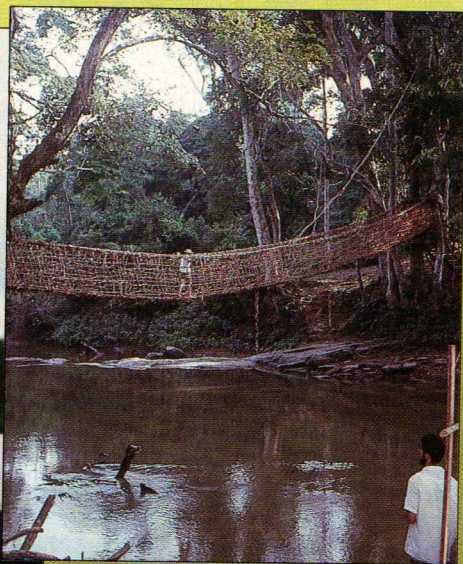
Gene Ellerbe is momenteel werkzaam bij Procter & Gamble. Ook is hij Uitvoerend Vice Voorzitter van de FGBMFI.

IK WALGDE VAN GEWELD

Yves Maurice Graffe, Angers, Frankrijk

Mijn grootvader, naar wie ik vernoemd ben, was een van de jongste officieren uit de Eerste Wereldoorlog. Toen hij gewond raakte in de loopgraven weigerde hij een staffunctie, zodat hij aan het front bij zijn manschappen kon blijven. Hij sneuvelde, toen mijn grootmoeder in verwachting was van mijn moeder. Toen mijn moeder mij verwachtte, was mijn vader officier in de Tweede Wereldoorlog. Ik was de tweede van acht kinderen. Nog voor mijn geboorte heeft deze bijzondere achtergrond mij al beïnvloed. Als kind

walgde ik dan ook van alles wat met oorlog of geweld te maken had. Nu waren er nogal wat priesters in mijn familie en wellicht was dit er de oorzaak van dat ook ik mijn leven aan God wilde wijden. Op mijn vijftiende kwam ik dus op een opleidingschool voor missionarissen. Toen ik als 16-jarige als jeugdleider meedeed in een vakantiecamp voor gehandicapten, kwam ik voor het eerst van mijn leven met echt menselijk leed in aanraking. Wat had ik toch in een beschermde omgeving geleefd!

Ivoorkust

 Yves en Odette Graffe

Uit een soort rebellie ging ik op mijn twintigste van school en begon aan een opleiding tot reclasseringsambtenaar. Dit gebeurde op een eilandje voor de Normandische kust, waar jeugdige misdadigertjes waren opgesloten. Mijn bitterheid tegen de schijnheilige maatschappij waarin ik was opgegroeid werd alleen maar groter, toen ik zag hoe deze jongens leden onder hun emotionele en culturele armoede. Het kwetste me diep, dat ik zo'n christelijk burgerlijke opvoeding had genoten, een opvoeding die mij verre gehouden had van de noden rondom mij.

Na daar twee jaar gewerkt te hebben, bracht ik een tijd door aan de Ivoorkust, waar ik als vrijwilliger werkte bij een ontwikkelingsproject. Daar leerde ik wat broederschap en zorg werkelijk betekenden. Toen ik weer in Frankrijk terug was, besloot ik daarom als bouwvakker te gaan werken tussen buitenlanders, zoals Algerijnen, Marokkanen, Turken, Spanjaarden en Portugezen. Weervaarden bij dit werk echte solidariteit. Inmiddels volgde ik ook een opleiding tot voorman omdat ik van plan was terug te gaan naar een van de Afrikaanse Derde Wereldlanden.

Vlak voor mijn dertigste ontmoette ik mijn vrouw, Odette. Een paar jaar na ons trouwen vormden we samen met enkele andere families een groep die jongeren opvingen als ze in de problemen zaten. Ook kinderen die niet meer onder ouderlijk gezag stonden, werden door ons opgevangen. Een van onze vrienden, die zijn huis daarvoor had opengesteld, was lid van de FGBMFI. Toen hij mij uitnodigde om eens met hem mee te gaan naar een van hun bijeenkomsten, sloeg ik zijn invitatie af: ik was immers geen zakenman. Een tijdje later ging ik dan toch maar met hem mee. En tijdens die eerste meeting gaf ik mijn leven over aan Jezus Christus! De God die vergeving schonk, licht en leven bracht, kwam mijn leven binnen. Hij veranderde mijn verwonde geest, die zo gekwetst was door sociaal onrecht en gebrek aan liefde, zoals ik die dagelijks in de praktijk van mijn werk was tegen gekomen.

Odette en mijn kinderen, Emmanuelle en Damien, hebben hun leven ook aan Jezus overgegeven. Het gevolg daarvan is, dat ons gezinsleven totaal veranderd is. Samen kunnen we nu onze God prijzen en Hij leidt ons in alles wat wij doen. Jezus Christus is de

**Emmanuelle, Odette, Yves,
en Damien Graffe**

ware oplossing waar ik aldoor naar op zoek was.

We hebben ondertussen velen leren kennen die ook door de liefde van Jezus zijn aangeraakt. Zo nam een Christen, die directeur van een groot bedrijf was, eens een paar jongens in dienst, die voorwaardelijk vrij gelaten waren. Toen het werk klaar was, bleek de directeur bereid te zijn drie van deze knapen nog de hele zomer in dienst te houden. Toen ik met enkele collega's een vakantiecamp leidde, belde die directeur me op. Een van de jongens had een vrachtwagen gepikt en met z'n dronken kop een ongeluk veroorzaakt. Het liep allemaal goed af, want diezelfde directeur leende de 'boef' £800, — om de schade te betalen en liet hem bovendien nog twee maanden bij zijn firma werken, zodat hij de lening kon terugverdienen. De jongen kon hier uit leren, dat hij door ons werd aanvaard zoals hij was. Hij is nu een vakbekwaam werkman met twee vakdiploma's, en tevens een voorbeeld voor zijn vrienden.

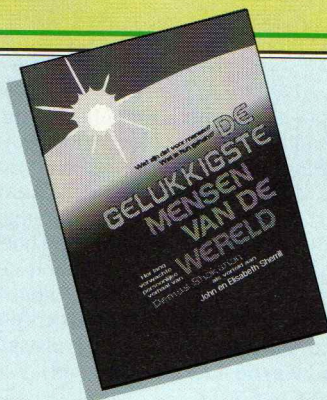
Een echtpaar kwam bij ons, omdat ze huwelijksmoeilijkheden hadden. We hebben toen met hen gebeden en God heeft in hun huwelijk herstel gebracht, nadat zij en hun drie kinderen hun leven in Zijn handen gelegd hadden. Die man is nu secretaris van een van de plaatselijke chapters van de FGBMFI.

Zeven jaar lang ben ik nu reclasseringsambtenaar. De laatste vijf jaar ben ik lid van de Afdeling Angers van de FGBMFI. Ik krijg dagelijks te maken met mensen die betrokken zijn bij gevangenis, geweld, misdaad e.d. Christus heeft echter Zijn vergevingsgezindheid in mij gelegd. Daardoor helpt Hij mij bij mijn werk, als ik de "afdankertjes" moet troosten, als ik dieven moet heropvoeden, of familierelaties moet herstellen. Christus toont mij elke dag opnieuw hoe ik Zijn vrede, Zijn vreugde en Zijn verzoening met anderen kan delen. Ik werk in een wijk met een van de hoogste misdaadcijfers. Ook daar zie ik Christus aan het werk, Die mensen met elkaar verzoent, mensen die normaliter aggressief zijn. Ik maak herhaaldelijk mee, dat jongelui met grote problemen bij mij komen en zeggen: "We zullen doen wat u zegt, want God is bij u!" Christus is aan het werk, maar ik moet er wel voor bidden en me door Hem laten leiden. Zo niet, dan liep ik al gauw de kans me door menselijke emoties te laten meeslepen.

In juli 1989 verongelukte een nichtje van ons. Voor onze oudste, Emmanuelle, was dit vooral een groot verlies, waardoor ze in een diepe depressie geraakte.

Een paar maanden lang hebben we om genezing gebeden. Toen liet God mij zien, dat ik zo veel van mijn tijd in het jeugdreclasseringswerk stak, dat ik mijn eigen gezin ermee belastte. Ik heb mijn kinderen in verband hiermee om vergeving gevraagd. Binnen drie maanden waren al haar depressieverschijnselen verdwenen. Emmanuelle kent nu ook de vrede en vreugde die alleen Jezus kan schenken. Daar zijn wij, als gezin, Hem geweldig dankbaar voor.

Yves Graffe is reclasseringsambtenaar. Hij is lid van het Angers Chapter van de FGBMFI. Hij en zijn vrouw Odette hebben twee kinderen: Emmanuelle (18 j.) en Damien (15 j.).

Dit boek gaat over het ontstaan van de FGBMFI en u kunt het verkrijgen via uw plaatselijke Chapter (zie blz.12).

ALS U STEM WENST TE BESTELLEN

Als u *STEM* wenst te ontvangen voor uzelf of om aan anderen weg te geven, dan kunt u het tijdschrift bij uw afdeling bestellen. Indien u geen lid van de FGBMFI bent, schrijf dan a.u.b. naar een van deze adressen:

VOOR NEDERLAND:

Administratie FGBMFI Nederland
Jan de JONG, Rubensstraat 22,
3351 JV Papendrecht,
Tel:078/152725
Prijs per jaar: f 14,50.

VOOR BELGIE:

FGBMFI STEM
Mechelse Steenweg 30
B-3000 Leuven
Prijs per jaar: BF 270

Beste lezer: Bij het lezen van de getuigenissen in dit nummer van Stem heeft u zich misschien afgevraagd of u ook God persoonlijk kunt leren kennen en vrede hebben in uw hart. Jezus zei, dat je om God, die Geest is, te kennen, opnieuw geboren moet worden in je menselijke geest. Om dit te laten gebeuren moet u:

1. Tegenover God erkennen dat u egoïstisch geleefd hebt en dat u, door Hem niet te eren als Heer van uw leven, gezondigd hebt en gescheiden bent van Hem. "Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods" Romeinen 3:23.

2. Bekeer u door u tot God te wenden en vergeving te vragen voor uw zonden en vraag Hem u te helpen te leven zoals Hij dat wil. "Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen" Lukas 13:3.

3. Geloof dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, uw zonden op Zich heeft genomen, opdat u van God vergeving zou kunnen ontvangen. "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe" Johannes 3:16.

4. Belijd voor God dat u Jezus aanneemt als uw Verlosser en Heer van uw leven. "Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden" Rom 10:9.

Als u na zorgvuldig hierover nagedacht te hebben en de bijbelgedeelten voor uzelf nagelezen te hebben deze belangrijke stap wil nemen, bid dan het volgende hardop: "Heer, ik ben ervan overtuigd dat ik een zondaar ben en daarom op weg naar de ondergang. Ik geloof in mijn hart dat Jezus uw Zoon gestorven is voor alle zondaars, mij inbegrepen, en Zijn bloed vergoten heeft om mijn zonden af te wassen. Ik belijd dat Jezus de Verlosser en Heer van mijn leven is en dank U voor uw geschenk: het eeuwige leven. Ik vertrouw nu op U om mij te helpen zo te leven als U het wil."

Vertrouw niet op uw gevoel als bewijs dat God u aangenomen heeft. Gevoelens kunnen veranderen, maar uw nieuwe relatie met God is gebaseerd op Zijn beloften in Rom.10:13. **Schaam u niet om anderen te vertellen over uw relatie met Jezus (Mattheus 10:32). Neem elke dag de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen (1 Petrus 2:2, Psalm 37:4).**

Wanneer u deze belangrijkste van alle beslissingen genomen heeft, laat het ons dan alstublieft weten, zodat we u meer informatie kunnen toesturen. Vul de bon in en stuur deze naar ons op.

HET DRIEVOUDIG DOEL VAN DE INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN

1. Te getuigen van Gods aanwezigheid en kracht in de wereld van vandaag, door middel van de boodschap van het totale Evangelie voor de totale mens.

2. Overal ter wereld mannen de gelegenheid te bieden van hun ervaringen in Jezus Christus te getuigen en hen op te bouwen, zodat zij verfrist en vernieuwd naar hun eigen kerken terug kunnen gaan. De FGBMFI is n.l. zelf geen kerk of sekte en heeft derhalve ook geen voorgangers of priesters in dienst.

3. Een grotere mate van eenheid onder alle Christenen te bevorderen.

STEM

STEM NR. 912

Dit is een van de 17 talen van het Europese Stem magazine gepubliceerd door het FGBMFI Internationaal Kantoor Europese Regio's, Mechelse steenweg 30, B-3000 Leuven, België. Tel: 016/20.79.44 - Fax: 016/20.79.31.

Hoofdredacteur voor Europa: Blair Scott.

Productie-assistent: Donato Anzalone.

Lay-out: Convertex. **Artistiek adviseur:** Paul Goudwin.

Andere hoofdredacteurs: V.S.: Jerry Jensen. **South Pacific Editor:** Mark

Raffills. **Azië:** C.K. Lee. **Indonesia:** U.E.

Medellu.

INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN

Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België.

Ik wil u meedelen dat ik heb besloten om Jezus Christus te volgen. Zend mij a.u.b. het boekje: "Nu u Christus hebt ontvangen".

Zend mij a.u.b. informatie over de FGBMFI.

Zend mij a.u.b. nadere gegevens over het lidmaatschap van de FGBMFI.

NAAM & ADRES (in blokletters):

In Dit Nummer

DE JUISTE PERSOON

blz. 6

OP DE VUIST MET DE ZWAARGEWICHTEN

blz. 13

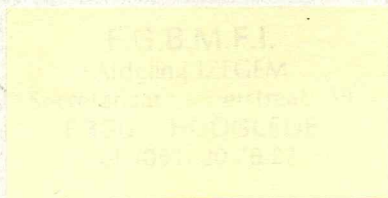
IK WALGDE VAN GEWELD

blz. 16

**Internationale
Gemeenschap Van Volle
Evangelie Zakenlieden**

Voor verdere informatie kunt u zich wenden tot:

Laat dit magazine niet liggen ... Geef het door aan een vriend!